

Sygn. akt V KK 109/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek (sprawozdawca)

Protokolant Małgorzata Czarторыska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Andrzeja Pogorzelskiego
w sprawie **D. K.**

skazanego z art. 278 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 19 stycznia 2023 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść

od wyrok nakazowy Sądu Rejonowego we Włocławku

z dnia 2 listopada 2021 r., sygn. akt II K 1350/21,

**uchyla zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięcia o karze i
sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu we Włocławku do
ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 2 listopada 2021 r., sygn. akt II K 1350/21, D. K. został uznany za winnego czynu z art. 278 § 1 k.k., za który, na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k., wymierzono mu

karę 50 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 30 złotych (pkt 1). Wyrok zawierał ponadto rozstrzygnięcia w przedmiocie zaliczenia na poczet kary grzywny okresu zatrzymania (pkt II), obowiązku naprawienia szkody (pkt III), dowodów rzeczowych (pkt IV) i kosztów procesu (pkt V). Powyższy wyrok nakazowy nie został zaskarżony i uprawomocnił się.

Kasację od tego wyroku, w trybie art. 521 § 1 k.p.k., na niekorzyść skazanego, wniósł Prokurator Generalny. Zaskarżył go w zakresie orzeczenia o karze i zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 37a § 1 k.k., polegające na wymierzeniu oskarżonemu wyrokiem nakazowym, za przypisane mu przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k., kary grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 30 złotych, podczas gdy stosownie do brzmienia wskazanego powyżej art. 37a § 1 k.k. wymierzona kara grzywny nie mogła być niższa niż 100 stawek dziennych, to jest wymierzenie jej poniżej dolnego progu przewidzianego w naruszonym przepisie ustawy karnej. Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego we Włocławku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy temu Sądowi w powyższym zakresie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna, co doprowadziło do uchylenia wyroku nakazowego w zaskarżonym zakresie.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że uwzględnienie kasacji na niekorzyść skazanego jest w niniejszej sprawie dopuszczalne, albowiem została ona wniesiona przed upływem roku od daty uprawomocnienia się zaskarżonego wyroku (art. 524 § 3 k.p.k.).

W niniejszej sprawie Sąd powinien zastosować art. 37a k.k. w brzmieniu, nadanym mu ustawą z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 – art. 38 pkt 1 (Dz. U. 2020, poz. 1086 ze zm.), który wszedł w życie w dniu 24 czerwca 2020 r. Taka treść art. 37a k.k., jak nadana tą

ustawą, obowiązywała w dacie czynu (9 lipca 2021 r.), jak również w dacie wyrokowania przez Sąd (2 listopada 2021 r.), i obowiązuje obecnie.

Zgodnie z art. 37a § 1 k.k., jeżeli przestępstwo jest zagrożone tylko karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, a wymierzona za nie kara pozbawienia wolności nie byłaby surowsza od roku, sąd może zamiast tej kary orzec karę ograniczenia wolności nie niższą od 3 miesięcy albo grzywnę nie niższą od 100 stawek dziennych, jeżeli równocześnie orzeka środek karny, środek kompensacyjny lub przepadek. Zgodnie z art. 278 § 1 k.k. sprawca przestępstwa kradzieży podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5, a więc karze nieprzekraczającej 8 lat. Sąd Rejonowy we Włocławku orzekł wobec D. K. także środek kompensacyjny, toteż zastosowanie art. 37a § 1 k.k. było w tej sprawie dopuszczalne. Jednakże, stosując ten przepis i wymierzając karę grzywny, Sąd Rejonowy był uprawniony wyłącznie do określenia jej wymiaru co najmniej jako 100 stawek dziennych. Orzekając karę 50 stawek dziennych grzywny, orzekł karę poniżej ustawowego zagrożenia, wyznaczonego przez art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 37a § 1 k.k.

Wymierzenie kary poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego w sankcji przepisu, który określa kwalifikację prawną czynu przypisanego, bez wskazania szczególnej podstawy do takiego ukształtowania rozstrzygnięcia co do kary, stanowi rażące naruszenie prawa materialnego – przepisu stanowiącego podstawę skazania. Sytuacja taka zawsze ma wpływ na treść wyroku (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dni: 28 stycznia 2021 r., II KK 412/20; 18 marca 2020 r., IV KK 10/20; 5 lutego 2013 r., sygn. akt III KK 228/12). Powyższy pogląd pozostaje aktualny nie tylko w przypadku wymierzenia kary poniżej ustawowej granicy zagrożenia określonej w przepisie normującym dany typ przestępstwa, ale również w razie jej orzeczenia poniżej progu określonego w przepisie regulującym wymiar kary w określonych sytuacjach, takim jak art. 37a § 1 k.k. (por. m.in.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2022 r., III KK 189/22).

Przeprowadzając postępowanie ponownie, Sąd Rejonowy zobowiązany będzie uczynić zadość treści norm prawa materialnego, mających wpływ na kształt rozstrzygnięcia.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w sentencji wyroku.

